

Αριθμός Απόφασης 1051/2015

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΤΟΥ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ

Α2` Πολιτικό Τμήμα

ΣΥΓΚΡΟΤΗΘΗΚΕ

από τους Δικαστές: Δήμητρα Παπαντωνοπούλου, Αντιπρόεδρο του Αρείου Πάγου, Χρυσόστομο Ευαγγέλου, Κωνσταντίνο Τσόλα, Ευφημία Λαμπροπούλου και Ιωσήφ Τσαλαγανίδη, Αρεοπαγίτες, ΣΥΝΗΛΘΕ σε δημόσια συνεδρίαση στο Κατάστημά του, στις 23 Μαρτίου 2015, με την παρουσία και της γραμματέως Αικατερίνης Σιταρά, για να δικάσει την υπόθεση μεταξύ: Του αναιρεσειόντος: κατοίκου, ο οποίος εκπροσωπήθηκε από τον πληρεξούσιο δικηγόρο του Κωνσταντίνο Ντιζέ. Του αναιρεσιβλήτου:, κατοίκου, ο οποίος εκπροσωπήθηκε από τον πληρεξούσιο δικηγόρο του Παρασκευά Μπέζα. Η ένδικη διαφορά άρχισε με την από 26-1-2009 αγωγή του ήδη αναιρεσιβλήτου, που κατατέθηκε στο Πολυμελές Πρωτοδικείο Λάρισας. Εκδόθηκαν οι αποφάσεις: 84/2011 του ίδιου Δικαστηρίου και 245/2013 του Εφετείου Λάρισας. Την αναίρεση της τελευταίας απόφασης ζητεί ο αναιρεσειών με την από 4-6-2014 αίτησή του. Κατά τη συζήτηση της αίτησης αυτής, που εκφωνήθηκε από το πινάκιο, οι διάδικοι παραστάθηκαν, όπως σημειώνεται πιο πάνω. Ο εισηγητής Αρεοπαγίτης Ιωσήφ Τσαλαγανίδης, ανέγνωσε την από 5-3-2015 έκθεσή του, με την οποία εισηγήθηκε την απόρριψη της κρινόμενης αίτησης. Ο πληρεξούσιος του αναιρεσειόντος ζήτησε την παραδοχή της αίτησης, ο πληρεξούσιος του αναιρεσιβλήτου την απόρριψη της καθέναν δε την καταδίκη του αντιδίκου μέρους στη δικαστική δαπάνη.

ΣΚΕΦΘΗΚΕ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟ ΝΟΜΟ

Με τον πρώτο λόγο της αιτήσεως αναίρεσεως, ο αναιρεσειών επικαλείται ότι το Εφετείο υπέπεσε στην από το άρθρο 559 αρ. 14 ΚΠολΔ πλημμέλεια, κρίνοντας ως επαρκή όσα πραγματικά περιστατικά ανέφερε ο ενάγων στην αγωγή του για τη συνδρομή των προϋποθέσεων ως προς τα αιτούμενα κονδύλια της αποζημιώσεως και της χρηματικής ικανοποιήσεως, ενώ επιπλέον στο σχετικό δικόγραφο δεν ανέφερε το στοιχείο της υπαιτιότητάς του, αν δηλαδή τον βαρύνει δόλος ή αμέλεια, το βαθμό και την έκταση αυτής, την κοινωνική και οικονομική κατάσταση των μερών, και ότι κατά συνέπεια το Εφετείο θα έπρεπε να είχε απορρίψει τα σχετικά κονδύλια ως αόριστα.

Ωστόσο, στο αναιρετήριο δεν αναφέρεται ότι ο αναιρεσειών επικαλέσθηκε πρωτοδίκως και επανέφερε με σχετικό λόγο εφέσεως στο Εφετείο τον άνω ισχυρισμό ως στοιχείο της αοριστίας της αγωγής του αναιρεσιβλήτου. Αντιθέτως, όπως προκύπτει από το δικόγραφο της εφέσεως, ο αναιρεσειών με τους λόγους εφέσεως επικαλέσθηκε εσφαλμένη εφαρμογή του νόμου ως προς την έννοια του πρωτοτύπου, τόσο για τους κυνηγετικούς χάρτες όσο και για τη βάση δεδομένων, και κακή εκτίμηση των αποδείξεων ως προς την αντιγραφή και απομίμηση των χαρτών, την απόρριψη της ενστάσεως καταχρήσεως και τον καθορισμό του ύψους της αποζημιώσεως και της χρηματικής ικανοποιήσεως. Επομένως, ο λόγος αυτός είναι απαράδεκτος, κατ' άρθρο 562 παρ. 2 ΚΠολΔ, εφόσον ο σχετικός ισχυρισμός περί αοριστίας δεν προτάθηκε νομίμως στο δικαστήριο της ουσίας. Κατά την έννοια του άρθρου 559 αρ. 1 ΚΠολΔ, η παραβίαση κανόνα ουσιαστικού δικαίου έγκειται στην ψευδή ερμηνεία ή εσφαλμένη εφαρμογή αυτού, η οποία υπάρχει όταν εφαρμόζεται κανόνας δικαίου, ενώ δεν υφίστανται οι πραγματικές προϋποθέσεις του, ή αντιστρόφως όταν δεν εφαρμόζεται κανόνας δικαίου, ενώ υφίστανται οι προϋποθέσεις εφαρμογής του. Εξάλλου, κατά την έννοια του αρ. 19 του ίδιου άρθρου, λόγος αναίρεσεως για έλλειψη νομίμου βάσεως της

αποφάσεως ιδρύεται όταν από τις αιτιολογίες της δεν προκύπτουν σαφώς τα περιστατικά που είναι αναγκαία για να κριθεί αν στην συγκεκριμένη περίπτωση συντρέχουν οι νόμιμοι όροι της ουσιαστικής διατάξεως που εφαρμόστηκε, ή δεν συντρέχουν ώστε να αποκλείεται η εφαρμογή της, καθώς και όταν η απόφαση δεν έχει καθόλου ή έχει αιτιολογίες ελλείψεις και αντιφατικές ως προς το νομικό χαρακτηρισμό των πραγματικών περιστατικών, τα οποία έγιναν δεκτά και έχουν ουσιώδη επίδραση στην έκβαση της δίκης (Ολομ. ΑΠ 1/1999). Περαιτέρω, κατά το άρθρο 1 παρ. 1 του ν. 2121/1993 "Οι πνευματικοί δημιουργοί, με την δημιουργία του έργου, αποκτούν πάνω σ' αυτό πνευματική ιδιοκτησία, που περιλαμβάνει, ως αποκλειστικά και απόλυτα δικαιώματα, το δικαίωμα της εκμετάλλευσης του έργου (περιουσιακό δικαίωμα) και το δικαίωμα της προστασίας του προσωπικού του δεσμού προς αυτό (ηθικό δικαίωμα). Με το άρθρο 2 παρ. 1 του ίδιου νόμου ορίζεται ότι "Ως έργο νοείται κάθε πρωτότυπο πνευματικό δημιούργημα λόγου, τέχνης ή επιστήμης, που εκφράζεται με οποιαδήποτε μορφή, ιδίως τα γραπτά ή προφορικά κείμενα, οι μουσικές συνθέσεις, με κείμενο ή χωρίς, τα θεατρικά έργα, με μουσική ή χωρίς, οι φωτογραφίες, τα έργα των εφαρμοσμένων τεχνών, οι εικονογραφήσεις, οι χάρτες, τα τρισδιάστατα έργα που αναφέρονται στην γεωγραφία, την τοπογραφία, την αρχιτεκτονική ή την επιστήμη". Από το συνδυασμό των ανωτέρω διατάξεων προκύπτει ότι το έργο, ως πνευματικό δημιούργημα, λόγου, τέχνης ή επιστήμης, που εκφράζεται με οποιαδήποτε μορφή προσιτή στις αισθήσεις, προστατεύεται από τις εν λόγω και λοιπές διατάξεις του νόμου αυτού, εφόσον ανταποκρίνεται στις προϋποθέσεις της γενικής ρήτρας (άρθρο 2 παρ. 1), δηλαδή εφόσον είναι πρωτότυπο.

Η "πρωτοτυπία", η έννοια της οποίας δεν προσδιορίζεται γενικά από το νόμο, είναι κατά την κρατούσα στη νομολογία άποψη, η κρίση ότι, κάτω από παρόμοιες συνθήκες και με τους ίδιους στόχους, κανένας άλλος δημιουργός, κατά λογική πιθανολόγηση, δεν θα ήταν σε θέση να δημιουργήσει έργο όμοιο ή ότι παρουσιάζει μια ατομική ιδιομορφία ή ένα ελάχιστο όριο "δημιουργικού ύψους", κάποια απόσταση δηλαδή από τα ήδη γνωστά ή αυτονόητα (ΑΠ 919/2007). Τα ανωτέρω δικαιώματα (πνευματικό και ηθικό) των πνευματικών δημιουργών περιλαμβάνουν τις εξουσίες που προβλέπονται ειδικότερα στα άρθρα 3 και 4 αυτού του νόμου. Ειδικότερα, κατά το άρθρο 3 παρ. 1 στοιχ. δ', το περιουσιακό δικαίωμα παρέχει στο δημιουργό την εξουσία, εκτός των άλλων, να επιτρέπει ή να απαγορεύει τη θέση σε κυκλοφορία του πρωτοτύπου ή αντιτύπων του έργου, ενώ κατά το στοιχ. ε' της ίδιας παραγράφου παρέχεται στο δημιουργό η εξουσία να επιτρέπει ή να απαγορεύει την παρουσίαση του έργου στο κοινό. Εξάλλου, κατά το άρθρο 4 παρ. 1 στοιχ. α' του ίδιου νόμου, το ηθικό δικαίωμα παρέχει στο δημιουργό, μεταξύ άλλων, την εξουσία δημοσιεύσεως, με βάση την οποία ο δημιουργός έχει το δικαίωμα να αποφασίζει για το χρόνο, τον τόπο και τον τρόπο κατά τους οποίους το έργο θα γίνει προσιτό στο κοινό, δηλαδή πότε και πώς θα δημοσιευτεί. Περαιτέρω, κατ' άρθρο 65 παρ. 1 του ν. 2121/1993, ο δημιουργός μπορεί να εγείρει αναγνωριστική αγωγή του δικαιώματός του, με αίτημα την άρση της προσβολής και την παράλειψη αυτής στο μέλλον, ενώ, όπως προκύπτει από την παράγραφο 2 του ίδιου άρθρου σε συνδυασμό με τις διατάξεις των άρθρων 57, 58, 297, 298, 914 και 932 ΑΚ, κάθε πράξη που έχει ως αντικείμενο και περιεχόμενο όμοιο με το αντικείμενο και περιεχόμενο της πνευματικής ιδιοκτησίας, εφόσον αυτή δεν συντελείται από τον δικαιούχο ή με την συναίνεσή του, συνιστά αντικειμενικώς παράνομη πράξη, οπότε συντρέχοντων και των λοιπών ουσιαστικών όρων του άρθρου 914 του ΑΚ, όπως η υπαιτιότητα, η ύπαρξη ζημίας και ο αιτιώδης σύνδεσμος μεταξύ παρανόμου πράξεως και ζημίας, γεννιέται αξίωση προς αποζημίωση και για χρηματική ικανοποίηση λόγω ηθικής βλάβης. Εξάλλου, σύμφωνα με την παράγραφο 2α του άρθρου 2 του ν. 2121/1993, που προστέθηκε με το άρθρο 7 του ν. 2819/2000, ο οποίος αποτέλεσε το μέσο

μεταφοράς της κοινοτικής οδηγίας 96/9/ΕΟΚ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου της 11-3-1996 σχετικά με τη νομική προστασία των βάσεων δεδομένων, αντικείμενο προστασίας των διατάξεων περί πνευματικής ιδιοκτησίας είναι και οι βάσεις δεδομένων, οι οποίες λόγω της επιλογής ή διευθέτησης του περιεχομένου τους αποτελούν πνευματικά δημιουργήματα.

Η προστασία αυτή δεν εκτείνεται στο περιεχόμενο των βάσεων δεδομένων και δεν θίγει κανένα από τα δικαιώματα που υφίστανται στο περιεχόμενο αυτό. Ως βάση δεδομένων νοείται η συλλογή έργων, δεδομένων ή άλλων ανεξάρτητων στοιχείων, διευθετημένων κατά συστηματικό ή μεθοδικό τρόπο και ατομικώς προσιτών με ηλεκτρονικά μέσα ή με άλλο τρόπο. Το δικαίωμα ειδικής φύσεως (*suí generis*) του κατασκευαστή βάσης δεδομένων προστατεύεται στο άρθρο 45Α του ν. 2121/1993, σύμφωνα με το οποίο ο κατασκευαστής βάσης δεδομένων έχει το δικαίωμα να απαγορεύει την εξαγωγή ή και την επαναχρησιμοποίηση του συνόλου ή ουσιώδους μέρους του περιεχομένου της βάσης δεδομένων, αξιολογούμενου ποιοτικά ή ποσοτικά, εφόσον η απόκτηση, ο έλεγχος ή η παρουσίαση του περιεχομένου της βάσης δεδομένων, καταδεικνύουν ουσιώδη ποιοτική ή ποσοτική επένδυση. Η πρακτική σημασία της προστασίας με το ειδικό αυτό δικαίωμα είναι μεγάλη, γιατί καλύπτονται οι περιπτώσεις που δεν εμπίπτουν στο πεδίο της πνευματικής Ιδιοκτησίας ή για τις οποίες υπάρχει αμφιβολία ως προς την προστασία αυτή, όπως οι περιπτώσεις βάσεων δεδομένων με καθαρά αριθμητικά στατιστικά στοιχεία, με διευθύνσεις ή δρόμους, τηλεφωνικοί κατάλογοι κ.λ.π. Πρόκειται δηλαδή, για ένα δικαίωμα "ειδικής φύσης" που δεν κατατάσσεται ούτε στο δικαίωμα πνευματικής Ιδιοκτησίας ούτε στα συγγενικά δικαιώματα. Στην προκειμένη περίπτωση, το Εφετείο, δέχθηκε, μεταξύ άλλων, ως προς την ουσία της υποθέσεως και τα ακόλουθα: "Ο ενάγων είναι πτυχιούχος Φυσικομαθηματικός, με ειδικότητα Φυσιογνωσίας και υπηρετεί στη μέση εκπαίδευση ως καθηγητής Φυσικός. Κατά το χρόνο των σπουδών του στο Πανεπιστήμιο ασχολήθηκε εντατικά, μέσω εργασιών, με το σχεδιασμό, την ερμηνεία και την ανάλυση γεωγραφικών χαρτών, με αποτέλεσμα να αποκομίσει ειδική γνώση και εμπειρία σ' αυτό το αντικείμενο. Η ενασχόλησή του με το κυνήγι του έδωσε την ιδέα, από το έτος 1989, να προβεί στην εκπόνηση και δημιουργία κυνηγετικών χαρτών διάφορων περιοχών της Ελλάδας, που θα διευκόλυναν και θα καθοδηγούσαν τους κυνηγούς να ασχολούνται με το κυνήγι νόμιμα και με ασφάλεια,

Έτσι, το έτος 1989, δημιούργησε και έθεσε, για πρώτη φορά, σε κυκλοφορία κυνηγετικούς χάρτες διάφορων περιοχών της Ελλάδας, με το σήμα "ΚΥΝΗΓΕΤΙΚΟΙ ΧΑΡΤΕΣ - Κυνηγετικός Οδηγός", που κατοχυρώθηκε, κατόπιν αιτήσεώς του στο Υπουργείο Εμπορίου, με τη με αριθμό 3667/90 απόφαση της Διοικητικής Επιτροπής Σημάτων. Ορισμένοι από τους χάρτες, που δημιούργησε και έθεσε σε κυκλοφορία ο ενάγων, ... είναι: α) Κυνηγετικός Χάρτης Πελοποννήσου περιόδων 2001 - 2002, ... 2007 - 2008, β) ..., γ) Κυνηγετικός Χάρτης Θεσσαλίας και Σποράδων Νήσων περιόδων 1997 - 1998, 1998 - 1999, 2000 - 2001, 2001 - 2002, 2003 - 2004, 2005 - 2006, δ) ... και ε) Κυνηγετικός Χάρτης Μακεδονίας - Θράκης περιόδων 1992 - 1993 ... 2009 - 2010. Επιπλέον, δημιούργησε βάση δεδομένων με το συνολικό περιεχόμενο των ανωτέρω χαρτών, καθώς τους καταχώρησε σε σχετική ιστοσελίδα στο διαδίκτυο, προσιτή με ηλεκτρονικά μέσα, την οποία (βάση δεδομένων) επαληθεύει, ενημερώνει και διορθώνει, αναλαμβάνοντας την πρωτοβουλία και τον κίνδυνο της επένδυσης ... Ο ενάγων, προκειμένου να δημιουργήσει τους ανωτέρω χάρτες, πραγματοποίησε μεγάλες διαδρομές και πεζοπορίες σε όλη τη χώρα, για να γνωρίσει απευθείας ο ίδιος τις κυνηγετικές ζώνες διάβασης (δηλαδή, τις περιοχές που επιτρέπεται το κυνήγι), τα καταφύγια άγριας ζωής, όπου απαγορεύεται το κυνήγι, τους εθνικούς δρυμούς κλπ. Στη συνέχεια, συνέκρινε τις καταγεγραμμένες εμπειρίες του με άλλες πηγές πληροφοριών (διατάγματα,

υπουργικές αποφάσεις κλπ), που συνέλεξε από τα Δασαρχεία και τους κυνηγετικούς συλλόγους όλης της χώρας και, αφού επέλεξε και διευθέτησε τις, κατά την κρίση του, απαραίτητες πληροφορίες που έπρεπε να περιλαμβάνει ένας κυνηγετικός χάρτης, άρχισε να τις αρχειοθετεί και να τις αποτυπώνει στους χάρτες του. Η αποτύπωση αυτή έγινε με τη βοήθεια γεωμετρικών εργαλείων και ηλεκτρονικού υπολογιστή και απαιτήσε πολλές ώρες δημιουργικής εργασίας, διανοητική ικανότητα και συνδυασμό γνώσης και ερμηνείας χαρτών, τοπογραφίας και φυσιογνωσίας. Ειδικότερα, στους εν λόγω χάρτες, των οποίων το τοπογραφικό υπόβαθρο είναι γεωγραφικός χάρτης με κλίμακα 1:250.000, οι κυνηγετικές ζώνες, για κάθε νομό και για κάθε κυνηγετική περιφέρεια, σημειώνονται με χρώμα πράσινο και τα καταφύγια άγριας ζωής με χρώμα κόκκινο, με λεπτότητα γραμμών, αποχρώσεις και αξιόπιστη απεικόνιση του οδικού και υδρογραφικού δικτύου, με τη χρήση των κατάλληλων σημείων αναφοράς πόλεων, κωμοπόλεων και χωριών και με την αντικειμενικά μέγιστη δυνατή ακρίβεια σε σχέση με την κλίμακα του χάρτη. Επίσης, τα καταφύγια άγριας ζωής αριθμούνται πάνω στο χάρτη με κωδικό αριθμό και κατά νομό, στο κάτω μέρος του χάρτη υπάρχει παράθεση κατά νομό των κυνηγετικών καταφυγίων με τον κωδικό τους και με πλήρη περιγραφή, η οποία αποτελεί κείμενο του συντάκτη της (ενάγοντος) και αντιστοιχεί σε κάθε κωδικό (τοπωνύμιο, έκταση, όρια κλπ), έτσι ώστε να είναι εύκολη η ανεύρεση τόσο επί του χάρτη, όσο και επί του τόπου, των ορίων κάθε κυνηγετικού καταφυγίου (προσανατολισμός-εντοπισμός). Ακόμη, στο πίσω μέρος του χάρτη παρατίθενται και οι κυνηγετικές ζώνες (διάβασης) για κάθε νομό χωριστά, με πλήρη περιγραφή (κατά θέση και όρια), που αποτελεί (η περιγραφή αυτή) κείμενο του συντάκτη της (ενάγοντος).

Επιπλέον, επί των χαρτών υπάρχουν πίνακες με συγκεντρωμένα τα τηλέφωνα των κυνηγετικών συλλόγων και των δασικών αρχών, καθώς και πίνακας των θηρευσίμων ειδών (θηλαστικά-πουλιά-υδρόβια) με τα χρονικά διαστήματα και τις ζώνες, που επιτρέπεται το κυνήγι για κάθε θηρευσίμο είδος. Οι εν λόγω χάρτες βελτιώνονται από τον ενάγοντα σε κάθε νέα έκδοσή τους και ενημερώνονται από αυτόν, κάθε φορά, με τις σχετικές τροποποιήσεις. Οι χάρτες αυτοί δεν αποτελούν απλή απεικόνιση της φύσης, όπως συμβαίνει στους συνήθεις χάρτες αλλά, πέρα από την απεικόνιση αυτή, ενεργείται επεξεργασία κατά τη σύνθεση των στοιχείων της φύσης και αποτύπωση αυτών με φωτοσκίαση ανάγλυφων υψομετρικών διαστάσεων, έτσι ώστε να παρουσιάζονται με απλό και εύληπτο τρόπο, πάνω στους χάρτες, οι κυνηγετικές ζώνες διάβασης και οι απαγορευμένες περιοχές, τα καταφύγια άγριας ζωής, οι εθνικοί δρυμοί κλπ. Επιπλέον, οι χάρτες αυτοί συνοδεύονται από σύντομα, επεξηγηματικά κείμενα του συντάκτη τους - ενάγοντος, που αποτελούν έργο λόγου, καθώς και από πολλές συγκεντρωμένες από τον ενάγοντα χρηστικές πληροφορίες, απαραίτητες σε κάθε κυνηγό. Σύμφωνα, λοιπόν, με τα παραπάνω, οι κυνηγετικοί χάρτες του ενάγοντος με τα κείμενά τους αποτελούν δικό του συνολικό πνευματικό δημιούργημα που εκφράστηκε με τη μελέτη, την επεξεργασία και την ανάγλυφη αποτύπωση των κυνηγετικών πληροφοριών επί των χαρτών και τη συγγραφή σύντομων επεξηγηματικών κειμένων, γιατί ανταποκρίνεται στις προϋποθέσεις της γενικής ρήτηρας του άρθρου 2 παρ. 1 του Ν. 2121/1993, δηλαδή είναι πρωτότυπο. Κρίνεται, δηλαδή, ότι κάτω από συνθήκες με τους ίδιους στόχους, κανένας άλλος δημιουργός, κατά λογική πιθανολόγηση, δεν θα ήταν σε θέση να δημιουργήσει όμοιο έργο, το οποίο εκφράζει και "δημιουργικό ύψος", έτσι ώστε να ξεχωρίζει και να διαφοροποιείται από τα έργα της καθημερινότητας ή από άλλα παρεμφερή γνωστά έργα, εκφράζοντας ταυτόχρονα και κάτι από τη μοναδικότητα της προσωπικότητας του ενάγοντος, ο οποίος είναι φυσιογνώστης. Άρα, το παραπάνω έργο, ως πρωτότυπο πνευματικό δημιούργημα του ενάγοντος αποτελεί - σε περίπτωση προσβολή του - αντικείμενο προστασίας των διατάξεων

του Ν. 2121/1993 "περί πνευματικής ιδιοκτησίας". Επιπλέον, η συγκέντρωση τόσο των χαρτογραφικών όσο και των κυνηγετικών πληροφοριών, ο έλεγχος της ακρίβειάς τους, η οργάνωση και η διευθέτησή τους απαιτεί ιδιαίτερη προσπάθεια, κοπιαστική και χρονοβόρα εργασία, λόγω του πλήθους των πληροφοριών από πολλές και διαφορετικές πηγές, της έρευνας που απαιτείται για τη διασταύρωση της αξιοπιστίας τους και της συνεχούς ενημέρωσής τους και της ανάγκης της επιλογής και οργάνωσης-διευθέτησης των πιο σημαντικών πληροφοριών.

Έτσι, η αναζήτηση και η συγκέντρωση των πληροφοριών που συγκροτούν τους κυνηγετικούς χάρτες, ο έλεγχος της ακρίβειάς τους και η παρουσίασή τους καταδεικνύουν ουσιώδη επένδυση του ενάγοντος, δύναμη να δικαιολογήσει το ευεργέτημα προστασίας βάσει του ειδικής φύσεως (suí generis) δικαιώματος του κατασκευαστή βάσης δεδομένων του άρθρου 45Α του Ν. 2121/1993 ... Περαιτέρω, αποδείχθηκε ότι το καλοκαίρι του έτους 2006, η Ζ` ΚΥΝΗΓΕΤΙΚΗ ΟΜΟΣΠΟΝΔΙΑ ΘΕΣΣΑΛΙΑΣ ΚΑΙ ΝΗΣΩΝ ΣΠΟΡΑΔΩΝ προκήρυξε μειοδοτικό διαγωνισμό για την προμήθεια 19.000 κυνηγετικών χαρτών της Θεσσαλίας και των Σποράδων περιόδου 2006-2007, σε κλίμακα 1:250.000 σε χαρτί ιλουστρασιόν βάρος 115 γραμμαρίων περίπου και διαστάσεων 61X86 εκατοστών περίπου. Στα πλαίσια του διαγωνισμού αυτού, μεταξύ άλλων, κατέθεσαν προσφορά τόσο ο ενάγων, όσο και ο εναγόμενος. Ο ενάγων κατέθεσε προσφορά ανερχόμενη στο ποσό των 7.500 ευρώ πλέον ΦΠΑ 9% και ο εναγόμενος κατέθεσε προσφορά ανερχόμενη στο ποσό των 5.400 ευρώ με ΦΠΑ. Τελικά, η Ζ` ΚΥΝΗΓΕΤΙΚΗ ΟΜΟΣΠΟΝΔΙΑ ΘΕΣΣΑΛΙΑΣ ΚΑΙ ΝΗΣΩΝ ΣΠΟΡΑΔΩΝ ανέθεσε την προμήθεια των εν λόγω χαρτών στον εναγόμενο, ο οποίος μειοδότησε. Ο εναγόμενος είναι τυπογράφος και ουδέποτε, πριν τον ανωτέρω διαγωνισμό ασχολήθηκε με τη δημιουργία χάρτη. Αποδείχθηκε δε ότι ο κυνηγετικός χάρτης περιόδου 2006-2007 για την περιφέρεια Θεσσαλίας και Νήσων Σποράδων, με τον οποίο ο εναγόμενος προμήθευσε την παραπάνω κυνηγετική ομοσπονδία, αποτελεί απομίμηση- αντιγραφή των κυνηγετικών χαρτών και των σχετικών κειμένων, πνευματικής ιδιοκτησίας του ενάγοντος τους οποίους ο τελευταίος δημιούργησε κατά τις περιόδους 2003-2004 και 2005- 2006 για την ίδια περιφέρεια. Ειδικότερα, η εν λόγω απομίμηση-αντιγραφή προκύπτει σαφώς από το γεγονός ότι έγινε σύμπτυξη στοιχείων των δύο χαρτών του ενάγοντος, περιόδου 2003-2004 και 2005-2006, ήτοι χρησιμοποιήθηκαν αυτούσια ο γεωγραφικός χάρτης με ανάγλυφες τις κυνηγετικές ζώνες διάβασης και τα καταφύγια άγριας ζωής, αλλά κυρίως σε σύμπτυξη, (χρησιμοποιήθηκαν αυτούσια) τα κείμενα και των δύο χαρτών, απ` τον οποίο αντιγράφηκαν, χωρίς να διορθωθούν λάθη της εκτύπωσης, ούτε λάθη του αρχικού συντάκτη τους (ενάγοντος) και χωρίς να καταχωρηθούν οι σχετικές τροποποιήσεις που είχαν στο μεταξύ επέλθει ...

Η χρησιμοποίηση- αντιγραφή των παραπάνω στοιχείων έγινε χωρίς την απαιτούμενη κατ` άρθρο 14 του Ν. 2121/1993 έγγραφη άδεια του ενάγοντος-δικαιούχου πνευματικής ιδιοκτησίας των παραπάνω κυνηγετικών χαρτών. Επιπλέον, δεν υπήρχε ούτε μετέπειτα η έγκριση του ενάγοντος για τη χρησιμοποίηση-αντιγραφή των παραπάνω στοιχείων από τον εναγόμενο. Ο ισχυρισμός του εναγομένου ότι είναι καταχρηστική η άσκηση του δικαιώματος εκ μέρους του ενάγοντος διότι όπως κατά λέξη ανέφερε: "η άσκηση της κρινόμενης αγωγής είναι καταχρηστική, καθόσον καίτοι ο ίδιος γνωρίζει ότι ουδέποτε χρησιμοποίησα τους χάρτες του και ουδέποτε ιδιοποιήθηκα προϊόν της πνευματικής του ιδιοκτησίας, εν τούτοις προέβη στην άσκηση αυτής, για λόγους εκδίκησης και προκειμένου να με αποτρέψει να συμμετάσχω στο μέλλον σε παρόμοιο μειοδοτικό διαγωνισμό, αφού ο ίδιος μειοδότησα στον επίμαχο διαγωνισμό με ποσό κατά 2.000 ευρώ περίπου μικρότερο

του αντιδίκου και ανετέθη η προμήθεια των χαρτών σε εμένα", είναι απορριπτός ως νομικά αβάσιμος, αφού τα επικαλούμενα πραγματικά περιστατικά στηρίζονται στην αναληθή προϋπόθεση ότι δεν ιδιοποιήθηκε προϊόν της πνευματικής ιδιοκτησίας του ενάγοντος και ότι δεν χρησιμοποίησε τους χάρτες αυτού

Με βάση τις ανωτέρω παραδοχές, δέχθηκε ακολούθως το Εφετείο, α) απορρίπτοντας τους σχετικούς λόγους της εφέσεως του αναιρεσειόντος, ότι αυτός προέβη σε υπαίτια και παράνομη προσβολή του δικαιώματος πνευματικής ιδιοκτησίας του αναιρεσιβλήτου και ότι ο τελευταίος δικαιούται να αξιώσει την αναγνώριση του δικαιώματός του επί των κυνηγετικών χαρτών και του ειδικής φύσεως δικαιώματος επί της σχετικής βάσεως δεδομένων καθώς και την άρση της προσβολής και την παράλειψή της στο μέλλον και β) κατά μερική αποδοχή της εφέσεως του αναιρεσειόντος και μερική εξαφάνιση της απόφασης του πρωτοβαθμίου δικαστηρίου που είχε επιδικάσει μεγαλύτερα ποσά, αναγνώρισε ότι ο αναιρεσίβλητος δικαιούται ως αποζημίωση για την ως άνω παράνομη προσβολή τους δικαιώματός του πνευματικής ιδιοκτησίας και χρηματική ικανοποίηση λόγω ηθικής βλάβης το συνολικό ποσό των 13.000 ευρώ. Έτσι που έκρινε το Εφετείο ορθά το νόμο ερμήνευσε και εφάρμοσε, και ειδικότερα τις διατάξεις των άρθρων 1, 2 παρ. 1, 3, 4, 45Α και 65 ν. 2121/1993 και δεν στέρησε την απόφασή του νόμιμης βάσης, αφού με σαφείς, πλήρεις και χωρίς αντιφάσεις αιτιολογίες, που επιτρέπουν τον αναιρετικό έλεγχο ως προς την εφαρμογή των άνω διατάξεων, δέχθηκε πρώτον, ότι οι κυνηγετικοί χάρτες του ενάγοντος με τα κείμενά τους αποτελούν δικό του συνολικό πνευματικό δημιούργημα, το οποίο είναι πρωτότυπο και εκφράζει ταυτόχρονα ένα "δημιουργικό ύψος", ώστε να αποτελεί αντικείμενο προστασίας των διατάξεων του ν. 2121/1993 "Περί πνευματικής ιδιοκτησίας" και ότι παράλληλα η αναζήτηση, συγκέντρωση και διευθέτηση των πληροφοριών αυτών καταδεικνύουν ουσιώδη επένδυση εκ μέρους του, που δικαιολογεί το ευεργέτημα προστασίας του κατασκευαστή βάσης δεδομένων, και δεύτερον ότι ο εναγόμενος, ως μειοδότης σχετικού διαγωνισμού, προέβη στην προμήθεια κυνηγετικών χαρτών Θεσσαλίας και Σποράδων Νήσων, που αποτελούσαν αντιγραφή και απομίμηση των χαρτών που είχε δημιουργήσει ο ενάγων και αποτελούσαν πνευματικό του δημιούργημα, χωρίς για την ενέργειά του αυτή να έχει την έγγραφη άδεια του δημιουργού ή την εκ των υστέρων έγκρισή του, δέχθηκε δε το Εφετείο, ενόψει της παραδοχής του ότι η αντιγραφή έγινε διά της συμπτώξεως των χαρτών των περιόδων 2003 - 2004 και 2005 - 2006, εμμέσως πλην σαφώς ότι ο εναγόμενος ενέργησε δολίως.

Και ότι περαιτέρω λόγω της προσβολής αυτής ο ενάγων δικαιούται το μεν αποζημίωση, ίση με το διπλάσιο αυτής που θα ελάμβανε, αν του είχε παραχωρήσει την άδεια, το δε χρηματική ικανοποίηση. Συνεπώς, ενόψει των όσων προεκτέθηκαν, είναι αβάσιμος ο δεύτερος λόγος της αιτήσεως αναιρέσεως, με τον οποίο προσάπτονται στην προσβαλλόμενη αιτιάσεις από το άρθρο 559 αρ. 1 ΚΠολΔ, και ειδικότερα: α) με το πρώτο σκέλος, ότι οι κυνηγετικοί χάρτες του ενάγοντος (αναιρεσίβλητου) δεν συνιστούν πρωτότυπο έργο, που χρήζει προστασίας, β) με το δεύτερο σκέλος, ότι η βάση δεδομένων που έχει καταρτίσει ο ενάγων (αναιρεσίβλητος) δεν συνιστά πρωτότυπη και μοναδική σύλληψη ως προς τη διάρθρωσή της και γ) με το τρίτο σκέλος ότι δεν υπάρχει αναφορά για το είδος της υπαιτιότητας που τον βαρύνει σχετικά με την προσβολή της πνευματικής ιδιοκτησίας του ενάγοντος (αναιρεσίβλητου). Παράλληλα με τον ίδιο λόγο και με πρόσχημα πλημμέλειες από τον αριθμό 19 του άρθρ. 559 ΚΠολΔ επιχειρείται στην πραγματικότητα να πληγεί ανεπίτρεπτα (άρθρ. 561 § 1 ΚΠολΔ) η αναιρετικά ανέλεγκτη κρίση του Εφετείου ως

προς την ουσία της υποθέσεως. Τέλος, αβάσιμος τυγχάνει και ο από το άρθρο 559 αρ. 1 ΚΠολΔ τρίτος λόγος της αιτήσεως ως προς το πρώτο σκέλος του, με το οποίο προσάπτεται στην προσβαλλόμενη απόφαση η αιτίαση ότι εσφαλμένα το Εφετείο απέρριψε ως μη νόμιμη την ένσταση του αναιρεσεύοντος για καταχρηστική άσκηση του δικαιώματος του αναιρεσίβλητου, εφόσον ορθά το Εφετείο έκρινε ότι τα πραγματικά περιστατικά της ενστάσεως αυτής στηρίζονται στην αναληθή προϋπόθεση ότι δεν ιδιοποιήθηκε αυτός προϊόν της πνευματικής ιδιοκτησίας του ενάγοντος και ότι δεν χρησιμοποίησε τους χάρτες αυτού, αφού τέτοιοι χάρτες υπάρχουν σε όλα τα Δασαρχεία της Ελλάδος, ενώ ως προς το δεύτερο σκέλος, με το οποίο πλήττεται η κρίση του Εφετείου για έλλειψη αιτιολογιών, ο λόγος τυγχάνει अपαράδεκτος, εφόσον το δικαστήριο της ουσίας απέρριψε τη σχετική ένσταση ως μη νόμιμη και δεν την ερεύνησε στην ουσία της. Κατόπιν τούτου πρέπει να απορριφθεί η υπό κρίση αίτηση αναιρέσεως να καταδικασθεί ο αναιρεσεύων ως ηττώμενος στη δικαστική δαπάνη του αναιρεσίβλητου (άρθρα 176, 183, 191 παρ. 2 ΚΠολΔ), και να διαταχθεί, σύμφωνα με το άρθρο 495 παρ. 3 ΚΠολΔ, η εισαγωγή του οικείου παραβόλου στο Δημόσιο Ταμείο, όπως ορίζεται ειδικότερα στο διατακτικό. ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ Απορρίπτει την από 4 Ιουνίου 2014 αίτηση του Β. Σ. για ανáιρεση της 245/2013 αποφάσεως του Εφετείου Λάρισας.

Καταδικάζει τον αναιρεσεύοντα στα δικαστικά έξοδα του αναιρεσίβλητου, το ποσό των οποίων ορίζει σε δύο χιλιάδες επτακόσια (2.700) ευρώ.

Διατάσσει την εισαγωγή του παραβόλου στο Δημόσιο Ταμείο.

ΚΡΙΘΗΚΕ, αποφασίσθηκε στην Αθήνα, στις 10 Ιουλίου 2015.

ΔΗΜΟΣΙΕΥΘΗΚΕ σε δημόσια συνεδρίαση στο ακροατήριό του, στην Αθήνα, στις 29 Ιουλίου 2015.

Η ΑΝΤΙΠΡΟΕΔΡΟΣ Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ